

РОЗДІЛ 1

Вартмехи не стежать за новинами. Навіть хакнувши модуль контролю та отримавши доступ до інформаційних потоків, я рідко звертав на них увагу. Частково тому, що завантаження розважальних медіа навряд чи приверне увагу систем безпеки супутників і станційних мереж; політичні ж та економічні новини транслювалися по інших, краще захищених каналах. Та головна причина інша: мені байдуже, що люди роблять одне з одним, поки я не мушу: а) зупиняти їх чи б) прибирати після них.

Але коли я йшов по торговельному центру транзитного кільця, в ефірі, перестрибуючи з одного потоку на інший, прокручувався свіжий екстрений випуск. Я проглянув його лише побіжно, бо майже повністю зосередився на тому, щоб пробиратися крізь

натовці, вдаючи, ніби я аугментована людина, а не моторошний вбивцебот. Для цього потрібно було не панікувати, коли хтось випадково встановлював зі мною зоровий контакт.

На щастя, звичайні та аугментовані люди або квапилися дістатися до наміченої цілі, або порпалися в потоці, шукаючи малий розклад транспорту. Крізь кротові нори пройшли три пасажирські кораблі та один керований ботом вантажний (саме на ньому я збирався проїхатися автостопом), тому великий торговельний центр, що стояв поміж різних зон висадки-посадки, кишив пасажирами. Окрім людей, тут юрмилися боти всіляких форм та розмірів, над головами дзижчали дрони, а вгорі по доріжках сунули вантажі. Дрони системи безпеки не скануватимуть натовп у пошуках вартмехів, якщо не отримають окремої на те вказівки. Досі ніхто не намагався мене пропінгувати. Яке полегшення.

Мене списали з інвентаря компанії, але я досі перебував на Корпоративному Кільці і комусь належав.

Я почувався добре, хоча поки що проминув тільки друге посадкове коло. Вартмехів доправляють до місця виконання контрактів як вантаж. Ми не потрапляємо в транзитні кільця або зони станції, призначені для людей. Мені довелося лишити броню в розподільчому центрі Станції, але в натовпі я почувався

непомітним, наче досі її мав на собі. (Так, це те, що слід постійно собі повторювати.) Сіро-чорна робітничка форма — донгслів, куртка, штани та черевики — приховувала всі мої неорганічні частини. Також на спині висів рюкзак. Серед одягу, волосся, шкіри та інтерфейсів найрізноманітніших фасонів і кольорів я не виділявся. Порт введення даних лишався на видноті, але з вигляду він майже не відрізнявся від імплантованих інтерфейсів аугментованих людей, тому підозр не викликав. Та й нікому на думку не спаде, що вбивцебот може гуляти по торговельному центру транзитної зони як проста людина.

І ось, проглядаючи новинний ефір, я виловив зображення. Себе.

Я не спинився, бо давно вже навчився не виявляти фізичної реакції на подразники, хоч наскільки вони мене шокують або лякають. Міг хіба що на мить втратити контроль над виразом обличчя: звук завжди носили на голові шолом і майже ніколи не піднімав забороло.

Я проминув довгу галерею, що вела до кількох фудкортів, і спинився перед входом до невеликого ділового кварталу. Хто завгодно вирішив би, що я вивчаю в потоці сайти закладів.

На фото з екстреного випуску я стояв у вестибюлі станційного готелю з Пін Лі та Ратті. Камера

сфокусувалася на Пін Лі — її рішучому обличчі, роздратовано вигнутих бровах та діловому костюмі. Ми з Ратті в сірих дослідницьких формах «Допзбереження» зливалися з розмитим тлом. У тегах до фото мене підписали «охоронець» (уже добре), але я прокрутив сюжет заново, готуючись до найгіршого.

Гм, станція, яку я про себе називав Станція, бо тут офіси компанії та розподільчий центр, де мене зазвичай зберігали, виявилася Портом вільної комерції. Цього я не знав (коли бував тут, то переважно лежав у ремонтному боксі, транспортному контейнері чи режимі очікування перед новим контрактом). Ведучий новин побіжно мовив, що докторка Менса придбала вартмеха, який її врятував (цю втішну деталь, без сумніву, згадали, щоб розбавити похмуру історію з великою кількістю трупів). Але журналісти звикли бачити у вартмехах або суцільну броню, або криваву купу шматків, коли щось пішло не так. Вони не пов'язали придбаного вартмеха зі звичайною, як вони вважали, аугментованою людиною, що вийшла із готелю з Пін Лі та Ратті. Чудово.

Дивним було те, що в ефірі показали кілька уривків із записів нашої системи безпеки. Фрагмент з моєї камери, де я обшукую базу «Дельта-Випаду» та знаходжу тіла. Відео з нашоломних камер Гуратина й Пін Лі, коли вони знайшли Менсу, а також те, що лишилося